

ve sporu odročil. Nebyla tedy ještě v době, kdy se zástupce žalobců dostavil k ústnímu jednání, což, jak patrně ze zápisu se stalo před jeho skončením, věc zralá k rozhodnutí o návrhu. Tu pak platí ustanovení § 145, druhý odstavec druhá věta c. ř. s., podle něhož promeškaný procesní úkon může býti vykonán až do konce projednání o návrhu, by byly ve skutek uvedeny následky promeškání, a může tedy žalující strana zmeškané úkony vždy ještě při odročeném ústním jednání doplniti. (Viz též Dr. Sperl »Urteil in Versäumnissfällen« str. 55).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle protokolu o ústním jednání dostavil se zástupce žalující strany ještě před skončením jednání a ohradil se proti vyloučení z přednesu, čímž bylo zmeškání roku podle druhého odstavce § 145 c. ř. s. zhojeno. Nelze proto vyloučiti žalující stranu z dalšího přednesu, dostavením se jejího zástupce před skončením jednání byly odčiněny následky toho, že se strana nedostavila, když věc byla vyvolána (§ 133 c. ř. s.). Vyloučením z přednesu bylo by straně neprávem zabráněno na soudě jednati (§ 477 čís. 4 c. ř. s.).

Čís. 11418.

Střelec, jenž vypálil ránu proti železničnímu náspu, ručí po případě za škodu, odrazil-li se brok směrem, kde stáli lidé.

(Rozh. ze dne 22. února 1932, Rv I 1724/30.)

Žalobkyně, jež se nesúčastnila honu, stála za řadou střelců, jež se od ní vzdalovala. Na nejzazším levém křídle řetězu střelců byl žalovaný, jenž, ač věděl, že žalobkyně stojí za řadou střelců nejvýše 50 kroků, vypálil z brokovnice směrem k železničnímu náspu ránu po koroptvi. Jeden brok z této rány, odraziv se od náspu, zasáhl žalobkyni do obličeje a poranil ji na oku. Žalobní nárok na náhradu škody neuznal procesní soud prvního stupně důvodem po právu. Odvolací soud uznal žalobní nárok důvodem po právu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Názoru dovolatele, že nemohl v souzeném případě počítati s odraženou střelou, nelze přisvědčiti. Otázka, zda nemohl počítati s tím, že by žalobkyně mohla býti zraněna odraženou střelou, není skutková, nýbrž právní, vyplývající ze zjištěných skutečností. Mohl proto odvolací soud, i když převzal skutková zjištění prvního soudu, dospěti v té příčině k jinému úsudku. Jeho úsudek nemohou zvrátiti vývody dovolatelovy,

že prý žalovaný, který věděl, že u střel broky bývá střela odražená, v konkrétním případě nemohl s tím počítati. Právě zjištěné okolnosti, že pušku přilícil proti náspu dráhy asi do pravého uhlu, že též v tomto směru vypálil ránu, že byl vzdálen od pěšiny asi 15—20 kroků, že na ní stála žalobkyně asi 60—70 kroků v levo, měly ano musily — kdyby byl použil svých zvláštních odborných znalostí a zkušeností v zacházení se střelnou zbraní — vzbuditi u něho zvýšenou pozornost a vědomí, že od tvrdých předmětů na hrázi (ploché kameny, větve a ratolesti skupin stromů a křoví, jak udává znalec) se po případě odrazí brok a zamíří směrem, kde stála žalobkyně i jiní lidé. Za těchto okolností nemohl při patřičné opatrnosti považovati tuto možnost za vyloučenu. Je vedlejší, že by se jinak honba nedala provozovati a že odvolací soud přehlíží její význam pro národní hospodářství. Naopak, správným jest názor odvolacího soudu, že právě při jejím výkonu střelnou zbraní v blízkosti lidí jest nutnou zvýšená opatrnost. Tím padá i dovolatelova výtká, že odvolací soud neodůvodnil, proč žalovaný mohl předvídati zranění žalobkyně odraženou střelou. V napadeném rozsudku se správně dovozuje, že žalovaný jako zkušený střelec a vedoucí honby mohl věděti, že se při střelbě z brokovnice mohou broky odraziti; a že, an přes to za zjištěných okolností dal ránu z brokovnice za koroptví k železničnímu náspu letící, ačkoliv věděl, že v blízkosti jsou lidé, zanedbal potřebnou opatrnost. Z toho dospěl ke správnému úsudku, že se možnost zranění osob v blízkosti jsoucích (tedy i žalobkyně), třeba jen odraženou střelou, dala předvídati, a že jest proto žalovaný ve smyslu §§ 1297, 1299 obč. zák. práv ze škody. Použití § 1299 obč. zák. bylo odůvodněno, poněvadž bylo zjištěno, že žalovaný byl zkušeným střelcem, a že si byl vědom, že může nastati odražená střela. Z důvodů napadeného rozsudku nelze vyčísti, že odvolací soud byl názoru, že v případě § 1299 obč. zák. stačí i nejlehčí zavinění (*culpa levissima*). Poněvadž odvolací soud vyvozuje povinnost žalovaného k náhradě škody z jeho zavinění, jsou bezpodstatné vývody dovolatelovy, že by z právního názoru, zastávaného odvolacím soudem, plynulo, že pro honbu neplatí ustanovení obč. zákona, nýbrž ručení za výsledek. Nemůže býti sporu sporu o tom, že, i když žalovaný vzhledem k svému povolání provozoval honbu pro zábavu, musel si býti vědom toho, že jest spojena s velkým nebezpečím, koná-li se v blízkosti lidí se střelnou zbraní. Jest proto rozhodně odmítnouti domněnku, že názor odvolacího soudu lze vysvětliti jen jeho přepjatě nepřátelským stanoviskem k honbě. Nesejde ani na tom, že žalovaný, vystřeliv, neměl nejmenší obavy, že by někoho třeba jen odraženou střelou mohl poranit, poněvadž, jak bylo doličeno, měl ji za daných okolností míti. Škodu zavinil tedy žalovaný, a padá názor dovolatelův, že šlo o náhodu, kterou žalobkyně zavinila sama. Odvolací soud správně neshledal spoluzavinění žalobkyně. Proti názoru dovolatelovu, že žalobkyně mohla, postavivši se za řadu střelců, spatřovati pro sebe nebezpečí, mluví již to, že mohla předpokládati, že střelci nejen si budou počínati opatrně, nýbrž zejména, že nebudou střílet do zadu. Z toho, že bydlí a žije v honebním revíru, ještě neplyne, jak dovolatel míní,

že o obyčejích při honbě měla potřebné vědomosti. Když šla po veřejné pěšině a zůstala na ní státi, zejména, jak jest zjištěno, by si odpočinula, nelze jí vytýkati ani spoluzavinění.

Čís. 11419.

Zákon o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

Tím, že odpůrce podal rekurs proti usnesení soudu první stolice, rekursní soud rekursu vyhověl, dovolací soud pak obnovil usnesení prvního soudu, nezpůsobil odpůrce dovolacímu rekurentu zřejmě bezdůvodně nebo hrubým zaviněním náklady dovolacího rekursu (§ 11 (5) zák.).

(Rozh. ze dne 22. února 1932, R II 10/32.)

Soud první stolice uložil nemanželskému otci, by platil nezl. nemanželskému dítěti na výživné měsíčně 270 Kč. Rekursní soud k rekursu nemanželského dítěte zvýšil výživné na 300 Kč měsíčně.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu nemanželského otce obnovil usnesení prvního soudu, zamítl však návrh dovolacího rekurenta, by nezletilému dítěti byla uložena náhrada nákladů dovolacího rekursu. V tomto směru uvedl v

důvodech:

Z toho, že nezletilá podala rekurs proti usnesení soudu první stolice, jež bylo zase soudem třetí stolice obnoveno, ještě neplyne, že náklady právního zastoupení, spojené s revisním rekurssem, způsobila stěžovateli zřejmě bezdůvodně nebo hrubým zaviněním, an rekursní soud jejímu rekursu vyhověl, takže nebyl vznesen zřejmě bezdůvodně. Ježto tu není předpokladů § 11 odst. (5) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n., bylo návrh stěžovatelův, by nezletilému dítěti byla uložena náhrada útrat revisního rekursu, zamítnouti.

Čís. 11420.

Otázku, zda rozhodčí soud překročil meze svého úkolu (§ 595 čís. 5 c. ř. s.), lze řešiti jen na základě písemné, oběma stranami podepsané smlouvy, nikoliv však na základě úmyslu stran v ní neprojeveného. Rozhodčí jsou vázáni jen na slovní výklad rozhodčí smlouvy, proti jejíž platnosti nebyly vzneseny námitky.

(Rozh. ze dne 25. února 1932, Rv I 414/31.)

Žalobu, by rozhodčí výrok zvoleného rozhodčího soudu byl prohlášen za právně bezúčinný a za zrušený, procesní soud první stolice zamítl, dovolací soud uznal podle žaloby.